

Nyerges Gábor Ádám

HAZÁNK ASSZONYAI

Hazánk asszonyai tökéletesek. Tudják, mi kell a levesbe, alaposan, makulátlanul mosogatnak, ügyesen varrnak, szülői értekezletre járnak, sütnek-főznek, szépek. A hús, mondjuk, kicsit száraz volt múltkor. Nem baj.

Hazánk asszonyai halkszavúak, nem pörlekednek, nevelik a gyereket, polgári értékek szerint, nem kacérok, csak ha kell, elélveznek, mikor kell, ráncmentesen vasalnak. Néha más véleményre jutnak, *ötleteik* támadnak. Nem baj.

Hazánk asszonyai életünk értelmei, tejszörnyben-fürösztjük őket, munkájuk, a család egyben tartása, a tűzhely melege, mely szinte szívüktől kölcsönzi a hőt, nemzetünk lelke. Egy lyukas zokni ugyan még stoppolatlan. Nem baj.

Hazánk asszonyai nem ártják bele magukat a férfiak, a haza dolgába, de addig sem restek, dolgoznak, serények, kezük alatt ég a munka. Ismerik nemzetünk történelmét, néha kócos a hajuk. Nem baj.

Hazánk asszonyait nem verjük,
sosem bántalmaznánk, úriember, igaz férfi
ilyet sosem tesz. Elég csak utalnia rá,
jobb háztartásokban, hol tiszta az udvar
és rendes a ház, még az sem kell. Csak néha.
Sebaj.

Minden azért nem lehet tökéletes.

FELNŐNI, AZT HITTED

Az a jobb autókból előgomolygó,
túl édes illat, még gyerekkorodból
emlékszel rá. Felnőni, azt hitted,
ilyen. Émelyít. Kár szégyellni már.

Mindig szólt egy sláger, egyenvidám
giccs (de ezen ekkor még nem töprengsz el),
nyárról, szerelemről. Ez a szinted,
töprengsz. Ilyennek tűnhetsz, felnőtt szemmel.

Ilyen autókból kiszálló apák
mozdulatai jutnak majd eszedbe,
ha az ünnepi asztalt szeded le,
ahogyan méregeted a gondnokot,

hogyan reszket kezében a hólapát,
s arrogáns főnökök tekintetében
látod viszont a tiédet, éppen
azt hazudva, hogy mindenre volt okod –

ugyan. Autód sincs, nem úgy alakult.
És csak egy illatnyi nyomot hagy a múlt,
emlékeztetni, slágerédeset,
hogy végül aztán minden másképp esett.